**Simona Șomăcescu – „Privesc viața ca o călătorie...”**

*(Grigore Constantinescu – 17 aprilie 2011)*

**În definitiv, pentru un artist care a realizat simbolul echilibrului în propriul dans, în propria carieră de succes, fiecare zi este un Dar. Trecutul este istorie, prezentul un dar, viitorul mister, spune Jiri Kilian. Asta este ideea convorbirii noastre.**

Și tot el spune că, în limba engleză, present înseamnă cadou. Așa trebuie privit evenimentul premierei care se apropie. Din punctul meu de vedere, cred că nu trebuie doar privit ci acționat, cât se poate de mult pentru tinerii artiști de astăzi. În afară de faptul că actualmente conduc Compania de balet a ONB, am totodată privilegiul de a fi cadru didactic universitar la UNATC. Pot face, deci, o evaluare justă a tinerilor interpreți de astăzi, a potențialului lor, și mizez sută la sută pe ei. Cred că toți cei care putem să influențăm și să schimbăm lucrurile în pozitiv, avem obligația aceasta față de ei, cred în posibilitățile lor și eu mă lupt din răsputeri să fie sprijiniți în prezent și în viitor așa cum merită de fapt.

**Este un viitor care, cum spuneți, este ascuns de o cortină de mister... Deci, concret...**

Concret? Vreți să vă spun exact? Interviul acesta vi-l acord tocmai în perioada în care noi montăm pentru prima dată în România o lucrare a celui mai mare coregraf contemporan din lume, Jiri Kilian. Spectacolul se numește Falling Angels.; iar în toamnă ar trebui să lucrăm, pentru prima dată din nou, o lucrare a celui mai controversat coregraf contemporan, William Forsythe. În ceea ce-l privește pe Forsythe, lucrarea lui a fost prima dată interpretată de baletul Operei din Paris. Trebuie să spun celor care vor citi acest interviu că sunt trei coregrafi extrem de importanți – Georges Balanchine, Jiri Kilian, Willian Forsythe – cei mai mari creatori ai secolului XX . Nu puține sunt companiile de balet care solicită posibilitatea de a avea în repertoriul curent lucrări sub aceste semnături. Companiile respective suportă evaluarea privind standardul calitativ și, numai dacă nu îndeplinesc aceste standarde, nu li se oferă această posibilitate. N-am avut nicio problemă în acest sens, balerinii români au trecut cu succes această probă și, iată, ne aflăm pe acest drum. Eu de obicei le spun balerinilor Operei: „Nu uitați niciodată că sunteți primii dansatori care veți interpreta în România Balanchine, Kilian, Forsythe. Fiți mândri de acest lucru!”.

**Am fost interesat să urmăresc, desigur din depărtare, momentul de evaluare pentru spectacolul Balanchine.**

În ceea ce mă privește pe mine, am devenit șeful Companiei de Balet în 2009. Personal am negociat cu trustul Georges Balanchine și m-am deplasat la New York unde a trebuit să prezint un DVD cu toate spectacolele noastre de balet și întreaga Companie. M-am întors și cred că abia în jumătate de an mi s-a dat răspunsul că „da”, mi se acordă dreptul la spectacol.

**Fac parte din publicul oglindă al spectacolelor de balet. Este o problemă de alchimie între frumusețe, virtuozitate, eleganță, expresie, dans, reunite în aurul acestui aliaj. Cel ce urmărește din sală le vrea, dar nu disparate...**

Da, absolut. Cred că este valabil și dacă ne raportăm la configurația unei persoane. Noi, în existența noastră, alcătuim viața în etape. Încercăm să evoluăm de la o etapă la alta. Cu cât depășim și

consumăm câte o etapă din viața noastră, încercările sunt mai dificile, depășirile necesită schimbări mai complexe, dar astfel ne șlefuim, pentru că scopul final este să evoluăm ca spirit, ca personalitate ca realizare a dimensiunii noastre umane.

**Și din acest punct de vedere, dacă unele etape sunt istorie, acum este un moment pe care l-am înțeles drept un dar-present. Lucrările lui Kilian și Forsythe reprezintă așa ceva.**

Nu vreau să pierd niciodată o astfel de ocazie. Dacă nu ar fi existat aceşti dansatori minunați, eu nu aş fi avut de ce să lupt. Le sunt profund îndatorată și le mulțumesc că există, pot să mă lupt să aduc aici lucrări importante și creatori importanți, pentru că ei merită! Și trebuie să le acordăm acest respect, trebuie să recunoaștem public – da! – , balerinii ONR sunt excepționali. Ei merită ca noi toți, ca societate, să facem eforturi, ...chiar și în timpul crizei financiare, să încercăm să convingem sponsori să investească în noi, să cerem forurilor superioare să ne aloce fonduri, pentru că ei – da! – Merită. Merită și spectacole de aceeași valoare ca la Opera din Paris, New York, Viena, Berlin. Pentru că nivelul balerinilor noștri, acesta este.

**Care sunt pentru Simona Șomăcescu cele mai convingătoare modele de acțiune artistică ?**

Cele mai convingătoare modele sunt cei cu care lucrez. Este un paradox dar, deși sunt și maestru repetitor, sunt profesor etc., poate este pentru prima dată când o spun public, eu sunt cea privilegiată. Pentru că, în lucrul cu dansatorul, eu descopăr zi de zi aspecte noi, avansez, și sper din toată inima ca și ei să preia de la mine experiența pe care eu le-o dau din toată inima, cu generozitate. În realitate deci, modelele mele sunt chiar cei cu care lucrez.

**Dar „viața de toate zilele" are și un alt plan, personal, care se suprapune cu existența în lumea teatrului ?**

În acest moment nu! Pentru că nu se poate. Fac acest lucru cu o dedicație totală și se simte în aer când un om se dedică în întregime unui proiect. Să recunoaștem, eu nu o să fiu veșnic aici – nici nu mi-aș dori. Ce spuneam deja, eu îmi gândesc viața în etape. Am intrat într-o etapă în care foarte matur mi-am asumat responsabilitatea celei mai importante Companii de balet din România. Și îmi dedic toată existența pentru a reuși să fac ceva concret, pe proiecte. Iar, pentru ca să reușesc acest lucru, nu mai e loc de altceva.

**O întrebare care poate avea sau nu un răspuns. Oricum nu doresc să fie o indiscreție. Există o Icoană?**

Există o icoană! În primul rând în sufletul meu, în conștiința mea. Și la modul cât se poate de pragmatic, în biroul meu.

**Un Isus „care te iubește"! Pentru că arătați astfel, vă întreb fără ocol: cum poate fi definită frumusețea: un dar, un scop sau o datorie față de cei din jur?**

Un dar... Un dar! Și trebuie să ne bucurăm de el. Și nu ne bucurăm de așa ceva decât împărtășindu-l.

**Deci dăruind ?**

Da, dăruind. Categoric!

**Întrebarea mea este aproape lămurită, căci din răspunsuri am înțeles semnificația. Totuși, revin: Scena este Altarul ?**

Da, absolut, scena reprezintă Altarul...

**Unde se oficiază tot ce se adună?**

Spectacolul include o dimensiune sacră, iar artiștii, prin exercițiile lor zilnice, prin studiile lor zilnice și miile de ore de muncă ei de fapt se pregătesc pentru a intra într-o rezonanță specială cu această dimensiune sacră pe care o include spectacolul, o cere Scena, Altarul adică.

**Asta este o manifestare proprie actului de creație.**

Absolut!

**Există deci pentru dumneavoastră încredere în misterul viitorului, cred că poate tocmai prin etapizarea existențială.**

Da, categoric! Cred foarte tare în viață. Chiar dacă ea ne oferă de multe ori momente mai puțin fericite, momente mai dureroase, este necesar să le traversăm. Înseamnă că trebuie să învățăm ceva. Mai târziu, când parcurgem perioade neplăcute, este nevoie să înțelegem că trebuie să reconsiderăm tot ce am făcut până în momentul respectiv, de un milion de ori. Am o idee pe care o spun frecvent studenților mei: „veți învăța din experiența asta, la următoarea experiență nu veți mai face aceleași greșeli, dar veți face altele noi. Fiți pregătiți!” Așa este, în final, viața, așa o privesc eu, ca o succesiune de etape, ca pe o călătorie...

**Așa este bine spus O Călătorie, deoarece etapele presupun o imposibilă planificare lucidă. Evenimentele nu ascultă ce vrem noi, ele vin, uneori ne surprind. Nu am avut întotdeauna, nu am primit ceea ce am dorit, dar a venit ceva care m-a atras, m-a interesat. Destinul ne oferă aceste etape. Pregătirea profesiei, afirmare, cariera propriu-zisă... mereu alte momente.**

De multe ori, din cauza orgoliului, când se întâmplă ceva bun, considerăm că este meritul nostru. Când nu primim ceea ce dorim, considerăm că de vină sunt ceilalți, care conspiră împotriva noastră. Eu, tind să cred că Dumnezeu ne dă exact fiecăruia dintre noi ceea ce trebuie să facem în această viață.

**Noi... doar citim cartea.**

Ne întrebăm adesea: „ăla de ce are, dar aia de ce are, eu de ce nu am?” Pentru că fiecare dintre noi trebuie să facă ceva anume. Și, dacă nu înțelegem asta la timp, riscăm să risipim anii inutil! Trebuie să înțelegi la timp care este drumul tău. Sigur, asta nu exclude că ai vrea ceva sau altceva. Dar trebuie să simți viața, ceea ce se întâmplă cu tine și să mergi pe drumul vieții. Căci ți se dau tot timpul semnale, semne, ai repere. Nu te încăpățâna într-o direcție în care vezi clar că nu este cea bună, pentru că riști să-ți pierzi viața în bătălii inutile, în lucruri care nu sunt pentru tine. De ce spun asta? Sunt lucruri în viața mea pe care eu mi le-am dorit foarte mult și, în felul meu, am

încercat să le obțin. Cinstit, corect, competițional, cum vreți, găsiți ce termen doriți. Nu s-a întâmplat. Asta e! Și altele, pe care nu le-am dorit din cauză că poate mi s-a părut prea mult, mi s-a părut că ar fi o onoare mult prea mare, poate o responsabilitate, sau „cine m-ar băga pe mine în seamă”, mi-au venit pur și simplu... pur și simplu! Am stat să mă gândesc, deci, până la urmă, cine decide? E clar că nu noi!

**Noi avem, probabil, dreptul la opțiune. De a primi sau refuza.**

Nici măcar atunci. Când ți se oferă ceva, și e de calitate, e un dar de la Dumnezeu. Și dacă nu-l prețuiești – știți cum se spune, dacă-ți bați joc de talentul tău, plătești însuți – pentru că Dumnezeu nu dă oricui... Dacă ți-a dat și îți bați joc de acel dar, s-a terminat! Deci, atunci trebuie să conștientizezi. Talentul nu-i pentru tine, trebuie să-l dai și celorlalți.000000

**Nu trebuie păstrat?**

Nu!

**Nu mergem mai departe. Ce mă interesează vorbind cu Simona Șomăcescu, este personalitatea interlocutoarei, imaginea de lumină a unui creator. V-am mai spus-o, aveți lumina, aura, și asta este foarte mult. Dar vă doresc să puteți... până la etapa viitoare...**